

SOMMER, Pieter de, arts, rector van de Katholieke
Universiteit te Leuven (Niel 22 december 1917).

Hij deed middelbare studie aan het bisschoppelijk college te Geraardsbergen en was voorzitter van de Katholieke Studentenactie van Oost-Vlaanderen. In 1942 behaalde hij aan de Katholieke Universiteit te Leuven (KUL) het diploma van arts en verder het diploma voor hygiëne, en het baccalaureaat in de thomistische wijsbegeerte. Van 1942 tot '44 was hij aspirant bij het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek en in 1944-'45 onderzoeker bij het Francquifonds voor Wetenschappelijk Onderzoek. In 1944 werd hij laureaat van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Geneeskunde, in 1945 van de Franstalige Académie Royale de Médecine de Belgique en in 1948 laureaat in de prijsvraag der Reisbeurzen. In 1952 werd hij buitengewoon docent aan de faculteit der Geneeskunde te Leuven, in 1955 buitengewoon hoogleraar in de hygiëne en de bacteriologie, en in 1961 gewoon hoogleraar. In 1958 was hij medestichter van het tijdschrift *De Maand*, waarvan hij tot in 1971 de algemene directie waarnam.

Ondertussen ontwikkelde De Somer zijn research over antibiotica (penicilline, aureomycine, staphylomycine enz.), entstoffen (o.a. anti-polio- en anti-rubeola-entstof), interferon enz. Hij ontving in 1957 de driejaarlijkse prijs van de Belgische Nationale Liga tegen Poliomyelitis en in 1970 voor zijn gezamenlijk werk de vijfjaarlijkse Dr. de Leeuw-Domry-Boulartprijs. Hij behoort tot de kleine groep Vlamingen die door hun internationale faam de wetenschappelijke Fondsen te Brussel door stellingname en incidenten tot het scheppen van betere toestanden voor de Vlamingen dwongen.

Toen in 1962 te Leuven de eerste stap gezet werd naar de splitsing van de universiteit op taalgebied, werd De Somer wetenschappelijk raadgever van de rector en lid van de Raad van Beheer van de universiteit. De Somer was een van de stichters van de Vereniging van Vlaamse Professoren. Hij aanvaardde het voorzitterschap niet, maar het vertrouwen dat zijn collega's in hem gesteld hadden bij geheime stemming, was blijkbaar na het mandement van de bisschoppen en de woelige meidagen te Leuven en in het Vlaamse land doorslaggevend bij zijn aanstelling tot prorector van de Nederlandse universitaire gemeenschap te Leuven op 7 juli 1966. Op 4 oktober 1968 besliste de organiserende overheid dat de prorectoren van de KUL en de UCL (Université Catholique de Louvain) voortaan de titel van rector zouden dragen. Zo werd De Somer de eerste leek die te Leuven tot de functie van rector geroepen werd. Van meet af aan had hij af te rekenen met de studentenrevolte die op het eind van de jaren 1960 alle westerse universiteiten beroerde en te Leuven soms scherpe vormen aannam. Tegelijkertijd werd hij geconfronteerd met de problemen van de taalsplitsing van de katholieke universiteit, wat in februari 1968 leidde tot de val van de regering-Vanden Boeynants en tot nieuwe verkiezingen. In de vaak heftige strijd voor de volledige autonomie van de KUL die op 1 juli 1970 rechtspersoonlijkheid verwierf, speelde De Somer een doorslaggevende rol. Hij heeft de aftakeling van de Nederlandstalige KUL, voorspeld door de voorstanders der unitaire universiteit Leuven, verhinderd. Door zijn krachtige persoonlijkheid en onverschrokken woord had hij toegang tot alle milieus, wat de Vlamingen vaak ten goede kwam. In mei 1971 werd hij voor een tweede ambtster-

mijn van 5 jaar tot rector gekozen.

De Somer is lid van ruim een 20-tal nationale en internationale wetenschappelijke verenigingen en schreef medisch gespecialiseerde bijdragen in een reeks buitenlandse tijdschriften. Hij hield tevens talrijke voordrachten over de Vlaamse en universitaire problematiek en publiceerde hierover in een reeks tijdschriften.

JOZUE VANDENBROUCKE